

Το Βιβλίο του Ιωήλ και η Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας - Αριθμός Τριάντα

Jeff Pippenger
2026-01-16

Αριθμός Τριάντα

Οι Μεσσιανικές εκπληρώσεις στο βιβλίο του Ματθαίου περιλαμβάνουν το ορόσημο του καιρού του τέλους, το ορόσημο της τυποποίησης του μηνύματος, δύο μάρτυρες του οροσήμου της 11ης Σεπτεμβρίου, ο ένας μάρτυρας του εσωτερικού μηνύματος προς τη Λαοδίκεια και ο άλλος του εξωτερικού μηνύματος της τρομοκρατίας του Ισλάμ. Είναι πρόβλεψη το ορόσημο της 11ης Σεπτεμβρίου να παριστάνεται από δύο εκ των δώδεκα Μεσσιανικών εκπληρώσεων στον Ματθαίο, διότι η 11η Σεπτεμβρίου περιλαμβάνει το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου, όπου υπάρχει πάντοτε διπλασιασμός. Ο θάνατος της 18ης Ιουλίου 2020 ήταν το πέμπτο ορόσημο που εξετάσαμε, και έπειτα η φωνή εν τη ερήμω τον Ιούλιο 2023 ήταν το έκτο και η ανάσταση του 2024 ήταν το έβδομο. Η όγδοη Μεσσιανική εκπλήρωση είναι η Κραυγή του Μεσονυκτίου.

Το Όγδοο Μεσσιανικό Σημείο Πορείας είναι η Κραυγή του Μεσονυκτίου

Τούτο δὲ ὄλον ἔγινε, ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ τοῦ προφήτου, λέγοντος· Εἶπατε πρὸς τὴν θυγατέρα τῆς Σιών· Ἰδοὺ, ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται πρὸς σέ, πραῦς, καὶ καθημένος ἐπὶ ὄνου, καὶ πάλου υἱοῦ ὑποζυγίου. Ματθαῖος 21:4, 5.

Πρόρρηση

Χαίρε σφόδρα, θύγατερ Σιών· ἀλάλαξον, θύγατερ Ιερουσαλήμ· ἰδοὺ, ὁ Βασιλεὺς σου ἔρχεται πρὸς σε· αὐτός ἐστὶν δίκαιος καὶ ἔχων σωτηρίαν· ταπεινός καὶ ἐπιβεβηκώς ἐπὶ ὄνου, καὶ ἐπὶ πάλου υἱοῦ ὑποζυγίου. Ζαχαρίας 9:9.

Πεντακόσια χρόνια νωρίτερα, ὁ Κύριος εἶχε διακηρύξει διὰ τοῦ προφήτη Ζαχαρία: «Χαίρε σφόδρα, θύγατερ Σιών· ἀλάλαξε, θύγατερ Ιερουσαλήμ· ἰδοὺ, ὁ Βασιλεὺς σου ἔρχεται πρὸς σε· αὐτός ἐστὶν δίκαιος καὶ σώζων· ταπεινός, καὶ ἐπιβεβηκώς ἐπὶ ὄνου καὶ ἐπὶ πάλου, υἱοῦ ὑποζυγίου». [Ζαχαρίας 9:9.] Ἄν οἱ μαθητὲς εἶχαν ἀντιληφθεῖ ὅτι ὁ Χριστὸς πορευόταν πρὸς κρίση καὶ πρὸς θάνατο, δὲν θὰ μπορούσαν νὰ εκπληρώσουν αὐτὴ τὴν προφητεία.

«Κατὰ παρόμοιο τρόπο, ὁ Μίλλερ καὶ οἱ συνεργάτες του εκπλήρωσαν προφητεία καὶ ἔδωσαν ἓνα μήνυμα, τὸ ὁποῖο ἡ θεία ἔμπνευση εἶχε προείπει ὅτι ἔπρεπε νὰ δοθεῖ στὸν κόσμον, ἀλλὰ τὸ ὁποῖο δὲν θὰ μπορούσαν νὰ εἶχαν δώσει, ἂν εἶχαν κατανοήσει πλήρως τὶς προφητείες ποὺ ὑπεδείκνυαν τὴν ἀπογοήτευσή τους καὶ παρουσίαζαν ἓνα ἄλλο μήνυμα, ποὺ ἔπρεπε νὰ κηρυχθεῖ σὲ ὅλα τὰ ἔθνη προτοῦ ἔλθει ὁ Κύριος. Τα μηνύματα τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου αγγέλου δόθηκαν στὸν κατάλληλο καιρὸ καὶ ἐπιτέλεσαν τὸ ἔργο ποὺ ὁ Θεὸς εἶχε σκοπὸ νὰ ἐπιτελέσει μέσω αὐτῶν.» Ἡ Μεγάλῃ Διαμάχῃ, 405.

Η παρανόηση του προφητικού Λόγου του Θεού συνδεόταν με την ιστορία της θριαμβευτικής εισόδου του Χριστού, καθώς και με την παράλληλη ιστορία της διακήρυξης του αγγέλματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου το 1844. Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες οφείλουν να κατανοήσουν «τις προφητείες που υποδείκνυαν την απογοήτευσή τους». Στον Ιωάννη, στην Αποκάλυψη δέκα, προλέγεται ότι το άγγελμα του μικρού βιβλίου, το οποίο επρόκειτο να είναι γλυκό στο στόμα του, θα γινόταν πικρό.

«Δεν έχουμε τίποτε να φοβηθούμε για το μέλλον, παρά μόνον εάν λησμονήσουμε τον τρόπο με τον οποίο ο Κύριος μάς οδήγησε και τη διδασκαλία Του στην παρελθούσα ιστορία μας.»
Life Sketches, 196.

Η «καθοδήγηση του Κυρίου» κατά το παρελθόν παριστάνεται, μεταξύ άλλων πράξεων της θείας πρόνοιας, ως η χείρ Του που κάλυψε ένα σφάλμα στους υπολογισμούς· διότι δεν ήταν το καλύτερο για τους Μιλλεριτές να κατανοήσουν εκ των προτέρων την απογοήτευσή τους, όπως ακριβώς δεν ήταν και για τους μαθητές να κατανοήσουν όλα τα στοιχεία της δικής τους απογοήτευσης στον σταυρό. Αλλά η ιστορία της διακήρυξης της Κραυγής του Μεσονυκτίου ταυτοποιείται ως αυτό καθεαυτό το φως που οδηγεί στον ουρανό, και αυτό επισημαίνεται στο πρώτο κιάλας όραμα της Έλλεν Γουάιτ. Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες πρέπει να κατανοήσουν τις απογοητεύσεις των μαθητών και των Μιλλεριτών. Το να απορρίψει κανείς εκείνο το φως σημαίνει να πέσει έξω από την οδό.

«Είχαν ένα λαμπρό φως τοποθετημένο πίσω τους, στην αρχή της οδού, το οποίο ένας άγγελος μου είπε ότι ήταν η “κραυγή του μεσονυκτίου”. Το φως αυτό έλαμπε σε όλο το μήκος της οδού και φώτιζε τα βήματά τους, ώστε να μη σκοντάψουν.»

«Εάν κρατούσαν τα μάτια τους προσηλωμένα στον Ιησού, ο οποίος ήταν ακριβώς μπροστά τους, οδηγώντας τους προς την πόλη, ήσαν ασφαλείς. Αλλά σύντομα μερικοί αποκάμαναν και έλεγαν ότι η πόλη απείχε πολύ, και ότι ανέμεναν να είχαν ήδη εισέλθει σε αυτήν. Τότε ο Ιησούς τους ενθάρρυνε υψώνοντας τον ένδοξο δεξιό Του βραχίονα, και από τον βραχίονά Του εξερχόταν ένα φως το οποίο κυμάτιζε επάνω από την ομάδα των Αντβεντιστών, και αυτοί αναφώνησαν: “Αλληλούια!” Άλλοι, απερίσκεπτα, αρνήθηκαν το φως που ήταν πίσω τους, και έλεγαν ότι δεν ήταν ο Θεός εκείνος που τους είχε οδηγήσει τόσο μακριά. Το φως πίσω τους έσβησε, αφήνοντας τα πόδια τους σε τέλειο σκοτάδι, και αυτοί σκόνταψαν και έχασαν από τα μάτια τους τον στόχο και τον Ιησού, και έπεσαν από το μονοπάτι κάτω στον σκοτεινό και πονηρό κόσμο που βρισκόταν από κάτω». Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Το όγδοο ορόσημο είναι η Κραυγή του Μεσονυκτίου, όπως προτυπώνεται από τη θριαμβευτική είσοδο του Χριστού στα Ιεροσόλυμα.

«Η κραυγή του μεσονυκτίου δεν μεταδιδόταν τόσο με επιχειρήματα, αν και η βιβλική απόδειξη ήταν σαφής και αδιάσειστη. Τη συνόδευε μια εξωθητική δύναμη που συγκινούσε την ψυχή. Δεν υπήρχε αμφιβολία, ούτε αμφισβήτηση. Κατά την περίπτωση της θριαμβευτικής εισόδου του Χριστού στην Ιερουσαλήμ, ο λαός, που είχε συγκεντρωθεί από όλα τα μέρη της χώρας για να τηρήσει την εορτή, συνέρρεε στο Όρος των Ελαιών, και καθώς ενώνονταν με το πλήθος που συνόδευε τον Ιησού, συμμερίζονταν την έμπνευση της ώρας και συνέβαλλαν ώστε

να δυναμώσει η κραυγή: “Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου!” [Matthew 21:9.] Κατά παρόμοιο τρόπο και οι άπιστοι, που συνέρρεαν στις Αντβεντιστικές συναθροίσεις — άλλοι από περιέργεια, άλλοι απλώς για να χλευάσουν — αισθάνονταν τη δύναμη της πεποίθησης που συνόδευε το μήνυμα: “Ίδού, ο Νυμφίος έρχεται!”» Spirit of Prophecy, τόμος 4, 250, 251.

Το να είναι κανείς φρόνιμη παρθένος στις έσχατες ημέρες θα απαιτούσε, από προφητική αναγκαιότητα, οι φρόνιμες εκείνες παρθένοι να υποστούν μια απογοήτευση, η οποία με τη σειρά της εισάγει τον χρόνο της καθυστέρησης της παραβολής. Χωρίς την εμπειρία του χρόνου της καθυστέρησης, δεν είσαι ούτε φρόνιμη ούτε μωρή παρθένος.

«Η παραβολή των δέκα παρθένων του Ματθαίου 25 απεικονίζει επίσης την εμπειρία του Αντβεντιστικού λαού». The Great Controversy, 393.

Σε κάθε περίπτωση, οι φρόνιμες παρθένες των εσχάτων ημερών πρέπει να βιώσουν μία απογοήτευση που αντιστοιχεί προς την 19η Απριλίου 1844, διότι η εμπειρία της παραβολής είναι η εμπειρία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, τους οποίους ο Ιωάννης στην Αποκάλυψη προσδιορίζει ως παρθένες.

Οὔτοί εἰσιν οἵτινες μετὰ γυναικῶν οὐκ ἐμολύνθησαν· παρθένοι γάρ εἰσιν. Οὔτοί εἰσιν οἱ ἀκολουθοῦντες τῷ Ἄρνίῳ ὅπου ἂν ὑπάγῃ. Οὔτοι ἠγοράσθησαν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἀπαρχὴ τῷ Θεῷ καὶ τῷ Ἄρνίῳ. Ἀποκάλυψις 14:4.

Πόσες από τις παραβολές τοῦ Χριστοῦ προσδιορίζονται ἀμέσως καὶ ρητῶς ὡς ἐκπληρούμενες μέχρι καὶ τῆς τελευταίας λεπτομέρειας; Κάθε παραβολὴ θὰ ἐκπληρωθεῖ μέχρι καὶ τῆς τελευταίας λεπτομέρειας, ἀλλὰ ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων ἐκτίθεται ρητῶς ὡς ἐκπληρωθεῖσα στὸ παρελθὸν καὶ ὡς μέλλουσα νὰ ἐκπληρωθεῖ στὸ μέλλον «μέχρι καὶ τῆς τελευταίας λεπτομέρειας». Συγκρίνεται μὲ τὸ τρίτο ἄγγελμα, τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ παραμένει παρούσα ἀλήθεια ἀπὸ τὸ 1844 καὶ ἐφεξῆς, μέχρις ὅτου ὁ Μιχαὴλ ἐγερθεῖ καὶ ἡ δοκιμασία τοῦ ἀνθρώπου λήξῃ.

«Συχνὰ παραπέμπομαι στην παραβολὴ των δέκα παρθένων, ἀπὸ τις οποίες οι πέντε ἦσαν φρόνιμες και οι πέντε μωρές. Η παραβολὴ αὐτὴ ἔχει ἐκπληρωθεῖ και θα ἐκπληρωθεῖ κατὰ γράμμα, διότι ἔχει ἰδιαίτερη εφαρμογὴ για τον παρόντα καιρό και, ὅπως το μήνυμα του τρίτου ἀγγέλου, ἔχει ἐκπληρωθεῖ και θα εξακολουθήσει να εἶναι παρούσα ἀλήθεια μέχρι τη λήξη του χρόνου.» Review and Herald, August 19, 1890.

Μέχρι το τέλος του χρόνου, η παραβολὴ των δέκα παρθένων αποτελεί παρούσα ἀλήθεια, και η Κραυγὴ του Μεσονυκτίου θα ἐκπληρωθεῖ ἐκ νέου κατὰ γράμμα.

«Υπάρχει ἓνας κόσμος που κείται ἐν τῷ πονηρῷ, μέσα στην ἀπάτη και την πλάνη, μέσα στην ἴδια τη σκιά του θανάτου,—κοιμώμενος, κοιμώμενος. Ποιοι αισθάνονται οδύνη ψυχῆς για να τους αφυπνίσουν; Ποια φωνὴ μπορεί να τους φθάσει; Ο νους μου μεταφέρθηκε στο μέλλον, ὅταν θα δοθεῖ το σύνθημα. “Ίδού, ο Νυμφίος έρχεται· ἐξέλθετε εἰς συνάντησιν αὐτοῦ.” Ἀλλὰ μερικοί θα ἔχουν καθυστερήσει να προμηθευτοῦν τὸ ἔλαιο για την αναπλήρωση των λαμπάδων τους, και πολὺ ἀργά θα διαπιστώσουν ὅτι ο χαρακτήρας, ο οποίος παριστάνεται με τὸ ἔλαιο, δεν εἶναι μεταβιβάσιμος.» Review and Herald, February 11, 1896.

Η Κραυγή του Μεσονυκτίου είναι το επόμενο ορόσημο στον ορίζοντα μέσα στην κίνηση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Το ορόσημο αυτό συνοδεύεται από τον διωγμό που αρχίζει εναντίον των πιστών πριν από τον νόμο της Κυριακής. Ο διωγμός αυτός είναι εξωτερικός και εσωτερικός, και ο εσωτερικός διωγμός περιλαμβάνει δύο διακριτά σύμβολα. Το ένα από αυτά τα σύμβολα είναι ο Ιούδας, το άλλο το Συνέδριο.

Το Ένατο Μεσσιανικό Ορόσημο είναι η Προδοσία έναντι 30 Αργυρίων

Τότε επληρώθη το ρηθέν διά Ιερεμίου του προφήτου, λέγοντος· Και έλαβον τα τριάκοντα αργύρια, την τιμήν του τετιμημένου, τον οποίον ετίμησαν οι υιοί Ισραήλ· Και έδωκαν αυτά διά τον αγρόν του κεραμέως, καθώς διέταξέ με ο Κύριος. Ματθαίος 27:9, 10.

Πρόβλεψη

Και είπα προς αυτούς: Εάν το θεωρείτε καλό, δώστε μου τον μισθό μου· εάν όμως όχι, αφήστε το. Και εξύγισαν ως μισθό μου τριάκοντα αργύρια. Και ο Κύριος είπε προς εμέ: Ρίψον αυτά εις τον κεραμέα· λαμπρά τιμή, με την οποία ετιμήθην από αυτούς. Και έλαβα τα τριάκοντα αργύρια και τα έρριψα εις τον κεραμέα, εν τω οίκω του Κυρίου. Ζαχαρίας 11:12, 13.

Η προδοσία του Ιούδα αντιπροσωπεύει την προδοσία των πλαστών ιερέων, διότι ο αριθμός 30 αντιπροσωπεύει την ηλικία των ιερέων. Οι ιερείς, οι οποίοι είναι επίσης Λευίτες, καθαρίζονται ως χρυσός και άργυρος από τον Αγγελιοφόρο της Διαθήκης. Τα τριάντα αργύρια του Ιούδα αντιπροσωπεύουν τον εξαγνισμό των ψευδών ιερέων κατά τον νόμο της Κυριακής· μολονότι ο Ιούδας πέθανε ακριβώς πριν από τον σταυρό, ήταν ακόμη η ίδια ημέρα. Ο Ιούδας δεν είναι το σύμβολο του Συνεδρίου· είναι σύμβολο κάποιου που θεωρούνταν ότι ήταν μεταξύ των μαθητών του Χριστού.

Ως μαθητής του Χριστού, ήσουν μαθητής του χρίσματος του Ίησοῦ. Τὸ χρίσμα κατὰ τὸ βάπτισμά Του μετέβαλε τὸ ὄνομα τοῦ Ίησοῦ εἰς Ίησοῦν Χριστόν, διότι Χριστός σημαίνει—ὁ κεχρισμένος. Τότε τὸ ὄνομά Του μετεβλήθη, διότι τότε ἔμελλε νὰ βεβαιώσῃ τὴν διαθήκην μετὰ πολλῶν διὰ μίαν ἑβδομάδα, καὶ ἓνα κατεξοχὴν σύμβολο σχέσεως διαθήκης εἶναι τὸ ἀλλαγμένο ὄνομα. Ὁ Ίησοῦς ἐχρίσθη μετὰ δυνάμεως κατὰ τὸ βάπτισμά Του. Τὸ νὰ εἶναι κανεὶς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ ἐσήμαινε ὅτι ἦταν μαθητὴς τοῦ βαπτίσματός Του. Κατὰ τὸ βάπτισμά Του ἐχρίσθη μετὰ δυνάμεως. Ἡ δὴλωση τοῦ Πέτρου στὸ Ματθαῖον 16:18 εἶναι γνωστὴ στὸν χριστιανικὸ θεολογικὸ κόσμον ὡς ἡ «Χριστιανικὴ Ὁμολογία». Αποτελεῖ ἓνα ἀπὸ τὰ μεγάλα θέματα συζητήσεως μετὰξὺ θεολόγων καὶ λογίων. Γενικῶς, μία συζήτησις θεολόγων καὶ λογίων ἀναδεικνύει κάτι ἄνευ οὐδεμιᾶς, ἢ ἴσως ἐλάσσονος σημασίας· ὅμως τὸ ζητούμενον παραμένει, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς κατανοεῖ ὅτι, ὅταν ὁ Ίησοῦς ἐχρίσθη, τότε ἔγινε ὁ Μεσσίας.

Λέγει προς αυτούς· Σεις όμως, τίνα με λέγετε ότι είμαι; Και αποκριθεὶς ο Σίμων Πέτρος εἶπε· Συ εἶσαι ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ ζώντος Θεοῦ. Κατὰ Ματθαῖον 16:15, 16.

Το αρχικό όνομα του Πέτρου μετέδιδε ακριβώς εκείνη την αλήθεια, διότι το Σίμων Βαριωνᾶ σημαίνει «εκείνος που ακούει το μήνυμα της περιστεράς», το οποίο ήταν το μήνυμα του βαπτίσματός Του. Το βάπτισμά Του αντιστοιχεί με το 9/11, και ο Ιούδας εκπροσωπεί εκείνους που, σε κάποια στιγμή, ομολόγησαν ότι κατανοούσαν το 9/11, αλλά χάνουν τον δρόμο τους κατά

την πορεία. Ο Ιούδας δεν είναι σύμβολο του Σανχεδρίνου, διότι εκείνοι εκπροσωπούν τη Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας. Ο Ιούδας παρείχε μαρτυρία για το Σανχεδρίνο, αλλά ο συμβολισμός της ανταρσίας του Σανχεδρίνου είναι διαφορετικός από την ανταρσία του Ιούδα. Η ανταρσία του Σανχεδρίνου εκφράζεται στο ακόλουθο όνειρο.

«Συνάθροισα τα γραπτά μου και ξεκινήσαμε το ταξίδι μας. Καθ' οδόν πραγματοποιήσαμε δύο συναθροίσεις στο Orange και είχαμε αποδείξεις ότι η εκκλησία ωφελήθηκε και ενθαρρύνθηκε. Και εμείς οι ίδιοι αναζωογονηθήκαμε από το Πνεύμα του Κυρίου. Εκείνη τη νύχτα ονειρεύθηκα ότι βρισκόμουν στο Battle Creek, κοιτάζοντας από το πλευρικό τζάμι της θύρας, και είδα μια ομάδα να ανηφορίζει προς το σπίτι, ανά δύο. Έδειχναν αυστηροί και αποφασισμένοι. Τους γνώριζα καλά και στράφηκα να ανοίξω την πόρτα του σαλονιού για να τους δεχθώ, αλλά σκέφθηκα να ξανακοιτάξω. Η σκηνή είχε αλλάξει. Η ομάδα τώρα παρουσίαζε την όψη καθολικής πομπής. Ένας κρατούσε στο χέρι του έναν σταυρό, άλλος ένα καλάμι. Και καθώς πλησίαζαν, εκείνος που κρατούσε το καλάμι έκανε έναν κύκλο γύρω από το σπίτι, λέγοντας τρεις φορές: “Το σπίτι αυτό έχει τεθεί υπό απαγόρευση. Τα υπάρχοντα πρέπει να δημευθούν. Έχουν μιλήσει εναντίον του αγίου μας τάγατος.” Τρόμος με κατέλαβε, και έτρεξα διαμέσου του σπιτιού, έξω από τη βόρεια θύρα, και βρέθηκα ανάμεσα σε ένα πλήθος, μερικούς από τους οποίους γνώριζα, αλλά δεν τολμούσα να τους πω ούτε μία λέξη, από φόβο μήπως προδοθώ. Προσπάθησα να αναζητήσω έναν απόμερο τόπο, όπου θα μπορούσα να κλάψω και να προσευχηθώ χωρίς να συναντώ πρόθυμα, εξεταστικά βλέμματα όπου κι αν στρεφόμουν. Επαναλάμβανα συχνά: “Αν μπορούσα μόνο να το καταλάβω αυτό! Αν μου έλεγαν τι είναι εκείνο που είπα ή τι είναι εκείνο που έκανα!”»

«Έκλαψα και προσευχήθηκα πολύ καθώς έβλεπα τα υπάρχοντά μας να δημεύονται. Προσπάθησα να διακρίνω συμπάθεια ή οίκτο για μένα στα βλέμματα εκείνων που με περιέβαλλαν, και παρατήρησα τις εκφράσεις αρκετών, για τους οποίους νόμιζα ότι θα μου μιλούσαν και θα με παρηγορούσαν, αν δεν φοβούνταν μήπως τους παρατηρήσουν οι άλλοι. Έκανα μία απόπειρα να διαφύγω από το πλήθος, αλλά, βλέποντας ότι με παρακολουθούσαν, απέκρυσά τις προθέσεις μου. Άρχισα να κλαίω δυνατά και να λέω: “Αν μόνο μου έλεγαν τι έχω κάνει ή τι έχω πει!” Ο σύζυγός μου, που κοιμόταν σε ένα κρεβάτι στο ίδιο δωμάτιο, με άκουσε να κλαίω δυνατά και με ξύπνησε. Το μαξιλάρι μου ήταν βρεγμένο από δάκρυα, και μία θλιβερή κατάθλιψη του πνεύματος με είχε κυριεύσει.» Testimonies, volume 1, 577, 578.

Η εφαρμογή της αρχής ότι οι προφήτες ομιλούν περισσότερο περί των εσχάτων ημερών παρά περί των ημερών κατά τας οποίας έζησαν, εγείρει ένα πολύ σοβαρό ερώτημα για τους ηγέτες της Εκκλησίας των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας. Η Αδελφή White «συνάθροισε» τα «γραπτά» της και άρχισε την επιστροφή της στο Battle Creek. Το Battle Creek ήταν τότε η καρδιά του έργου, όπως είναι σήμερα το Tacoma Park, ή όπως ήταν η Ιερουσαλήμ κατά τις ημέρες του Χριστού. Συνάθροισε τα γραπτά της για το ταξίδι, αφού προηγουμένως εξέθεσε έναν αγώνα που είχε σχετικά με τα γραπτά της. Το συμφραζόμενο του ονείρου της αφορά τα γραπτά της. Ο αγώνας έλαβε χώρα στην πόλη του Wright.

«Ενώ βρισκόμασταν στο Ράιτ, είχαμε αποστείλει το χειρόγραφο μου για το υπ' αριθ. 11 στο εκδοτικό γραφείο, και σχεδόν κάθε στιγμή που δεν βρισκόμουν σε συνάθροιση τη χρησιμοποιούσα, ενώ η κατάστασή μου βελτιωνόταν, για να καταγράψω ύλη για το υπ' αριθ.

12. Οι δυνάμεις μου, τόσο οι σωματικές όσο και οι διανοητικές, είχαν καταπονηθεί σφοδρά καθώς εργαζόμουν για την εκκλησία στο Ράιτ. Αισθανόμουν ότι έπρεπε να αναπαυθώ, αλλά δεν μπορούσα να διακρίνω καμία ευκαιρία για ανακούφιση. Μιλούσα προς τον λαό αρκετές φορές την εβδομάδα και έγραφα πολλές σελίδες προσωπικών μαρτυριών. Το βάρος των ψυχών ήταν επάνω μου, και οι ευθύνες που αισθανόμουν ήταν τόσο μεγάλες, ώστε μπορούσα να εξασφαλίζω μόνο λίγες ώρες ύπνου κάθε νύχτα.»

«Καθώς έτσι εργαζόμουν με ομιλία και γραφή, έλαβα επιστολές αποθαρρυντικού χαρακτήρα από το Battle Creek. Καθώς τις διάβαζα, αισθανόμουν μια ανέκφραστη κατάπτωση του πνεύματος, που έφθανε σε αγωνία ψυχής, η οποία φαινόταν, για σύντομο διάστημα, να παραλύει τις ζωτικές μου δυνάμεις. Επί τρεις νύχτες δεν κοιμήθηκα σχεδόν καθόλου. Οι σκέψεις μου ήταν ταραγμένες και συγκεχυμένες. Απέκρυπα τα αισθήματά μου όσο μπορούσα από τον σύζυγό μου και από τη συμπονετική οικογένεια με την οποία βρισκόμασταν. Κανείς δεν γνώριζε τον κόπο μου ή το βάρος της ψυχής μου, καθώς ενωνόμουν με την οικογένεια στην πρωινή και βραδινή λατρεία και επιζητούσα να αποθέσω το φορτίο μου επάνω στον μεγάλο Βαστάζοντα τα βάρη. Αλλά οι δεήσεις μου προέρχονταν από καρδιά συντετριμμένη από αγωνία, και οι προσευχές μου ήταν διακεκομμένες και ασύνδετες εξαιτίας ανεξέλεγκτης θλίψεως. Το αίμα ανέβαινε ορμητικά στον εγκέφαλό μου, προκαλώντας μου συχνά ζάλη και παραλίγο να πέσω. Συχνά αιμορραγούσα από τη μύτη, ιδιαίτερα αφού κατέβαλλα προσπάθεια να γράψω. Αναγκαζόμουν να αφήσω κατά μέρος το γράψιμό μου, αλλά δεν μπορούσα να αποτινάξω από πάνω μου το βάρος της ανησυχίας και της ευθύνης που με βάραινε, καθώς αντιλαμβανόμουν ότι είχα μαρτυρίες για άλλους, τις οποίες αδυνατούσα να τους παρουσιάσω.»

«Έλαβα έτι μίαν έπιστολήν, δι' ής με έπληροφόρουν ότι έθεωρεΐτο προτιμότερον να αναβληθῆ ἡ δημοσίευσις τοῦ ἀριθ. 11, ἕως ὅτου δυνηθῶ να καταγράψω ἐκεῖνα τὰ ὅποια μοι εἶχον δειχθῆ ἀναφορικῶς πρὸς τὸ Ἰνστιτοῦτον Ὑγείας, καθότι οἱ ὑπεύθυνοι τοῦ ἐγχειρήματος ἐκείνου εὐρίσκοντο εἰς μεγάλην ἔνδειαν μέσων καὶ εἶχον ἀνάγκην τῆς ἐπιρροῆς τῆς μαρτυρίας μου, ἵνα κινηθῶσιν οἱ ἀδελφοί. Τότε κατέγραψα μέρος ἐκείνων πού μοι εἶχον δειχθῆ σχετικῶς πρὸς τὸ Ἰνστιτοῦτον, ἀλλ' οὐκ ἠδυνήθην να ἐκθέσω ὀλόκληρον τὸ θέμα, ἐξ αἰτίας πίεσεως τοῦ αἵματος πρὸς τὸν ἐγκέφαλον. Ἐὰν εἶχον νομίσει ὅτι τὸ ἀριθ. 12 θὰ ἐκαθυστερεῖτο τόσον πολὺ, οὐδαμῶς θὰ εἶχον ἀποστείλει ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς ὕλης πού περιέχεται εἰς τὸ ἀριθ. 11. Ὑπέθετα ὅτι, ἀφοῦ ἀναπαυθῶ ὀλίγας ἡμέρας, θὰ ἠδυνάμην πάλιν να συνεχίσω τὴν συγγραφὴν μου. Ἀλλὰ πρὸς μεγάλην μου θλίψιν διεπίστωσα ὅτι ἡ κατάστασις τοῦ ἐγκεφάλου μου καθιστοῦσε ἀδύνατον δι' ἐμέ να γράψω. Ἡ ἰδέα τοῦ να γράφω μαρτυρίας, εἴτε γενικὰς εἴτε προσωπικὰς, ἐγκατελείφθη, καὶ εὐρισκόμεν εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν, διότι δὲν ἠδυνόμην να τὰς γράφω.»

«Μέσα σε αυτή την κατάσταση των πραγμάτων αποφασίστηκε να επιστρέψουμε στο Battle Creek και να παραμείνουμε εκεί όσο οι δρόμοι βρίσκονταν σε λασπώδη, κατεστραμμένη κατάσταση, και εγώ να ολοκληρώσω εκεί το υπ' αριθ. 12. Ο σύζυγός μου επιθυμούσε πολύ να δει τους αδελφούς του στο Battle Creek και να τους μιλήσει και να χαρεί μαζί τους για το έργο που ο Θεός έκανε γι' αυτόν. Συγκέντρωσα τα γραπτά μου, και ξεκινήσαμε το ταξίδι μας. ...» Testimonies, τόμος 1, 576, 577.

Κατά τις έσχατες ημέρες, η ηγεσία της Εκκλησίας των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας, η οποία παριστάνεται ως το Battle Creek και εκείνοι που εκείνη «γνώριζε καλά», μεταβλήθηκε σε καθολική πομπή. Η ηγεσία της Εκκλησίας των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας μεταβλήθηκε σε καθολική πομπή. Στο όνειρο ήλθαν «δύο δύο», ο ένας με κάλαμο, ο άλλος με σταυρό. Έχασσαν κύκλο γύρω από την οικία και διακήρυξαν τρεις φορές: «Η οικία αυτή είναι απηγορευμένη. Τα αγαθά πρέπει να δημευθούν. Ελάλησαν εναντίον της αγίας μας τάξεως.» Ποια είναι τα «αγαθά» μέσα στην «οικία», τα οποία οι καθολικοί ηγέτες του Battle Creek «δήμευσαν»; Ποια «αγία τάξη» της καθολικής εκκλησίας ήταν εκείνη εναντίον της οποίας «ελάλησαν»;

Πιο άμεσα, το ερώτημα θα μπορούσε να είναι: «ποιο τάγμα του Καθολικισμού πρωτοστάτησε στην Ιερά Εξέταση;» Η Ιερά Εξέταση άρχισε με το τάγμα των Δομινικανών, πριν εμφανισθούν στην ιστορία οι Ιησουίτες, αλλά, μόλις ενεπλάκησαν, έγιναν το τάγμα που πρωτοστάτησε στη σκληρότητα και την αιματοχυσία.

Σε όλη τη Χριστιανοσύνη, ο Προτεσταντισμός απειλείτο από φοβερούς εχθρούς. Αφού είχαν παρέλθει οι πρώτοι θρίαμβοι της Μεταρρύθμισης, η Ρώμη επιστράτευσε νέες δυνάμεις, ελπίζοντας να επιτύχει την καταστροφή της. Κατά τον καιρό αυτό ιδρύθηκε το τάγμα των Ιησουιτών, το πλέον σκληρό, αδίστακτο και ισχυρό από όλα τα υπέρμαχα σώματα του παπισμού. Αποκομμένοι από γήινους δεσμούς και ανθρώπινα συμφέροντα, νεκροί προς τις αξιώσεις της φυσικής στοργής, με τη λογική και τη συνείδηση εντελώς αποσιωπημένες, δεν αναγνώριζαν κανέναν κανόνα, κανέναν δεσμό, παρά μόνον εκείνον του τάγματός τους, και κανένα καθήκον, παρά μόνον την επέκταση της ισχύος του. Το ευαγγέλιο του Χριστού είχε καταστήσει τους οπαδούς του ικανούς να αντιμετωπίζουν τον κίνδυνο και να υπομένουν τα παθήματα, χωρίς να κάμπτονται από το ψύχος, την πείνα, τον μόχθο και τη φτώχεια, για να υψώνουν τη σημαία της αληθείας απέναντι στο βασανιστήριο, το δεσμοτήριο και την πυρά. Για να αντιπαλεύσει τις δυνάμεις αυτές, ο Ιησουιτισμός ενέπνευσε στους οπαδούς του έναν φανατισμό που τους καθιστούσε ικανούς να υπομένουν παρόμοιους κινδύνους και να αντιτάσσουν στη δύναμη της αληθείας όλα τα όπλα της απάτης. Δεν υπήρχε έγκλημα υπερβολικά μεγάλο για να το διαπράξουν, καμιά εξαπάτηση υπερβολικά ποταπή για να τη θέσουν σε πράξη, καμιά μεταμφίεση υπερβολικά δύσκολη για να την αναλάβουν. Δεσμευμένοι με όρκο σε διαρκή πτωχεία και ταπεινοφροσύνη, επιδίωκαν με μελετημένη πρόθεση να εξασφαλίσουν πλούτο και εξουσία, να αφοσιωθούν στην ανατροπή του Προτεσταντισμού και στην αποκατάσταση της παπικής υπεροχής.

«Όταν εμφανίζονταν ως μέλη του τάγματός τους, έφεραν ένδυμα αγιότητας, επισκεπτόμενοι φυλακές και νοσοκομεία, διακονώντας τους ασθενείς και τους πτωχούς, ομολογώντας ότι είχαν απαρνηθεί τον κόσμο, και φέροντας το ιερό όνομα του Ιησού, ο οποίος διήρχετο ευεργετών. Αλλά κάτω από αυτή την άμεμπτη εξωτερική εμφάνιση συχνά αποκρύπτονταν οι πλέον εγκληματικοί και θανατηφόροι σκοποί. Ήταν θεμελιώδης αρχή του τάγματος ότι ο σκοπός αγιάζει τα μέσα. Κατά τον κώδικα αυτόν, το ψεύδος, η κλοπή, η επιορκία, η δολοφονία, όχι μόνο συγχωρούνταν αλλά και επαιούνταν, όταν εξυπηρετούσαν τα συμφέροντα της εκκλησίας. Υπό ποικίλες μεταμφιέσεις οι Ιησουίτες διείσδυαν σε κρατικά αξιώματα, ανερχόμενοι ώστε να γίνουν σύμβουλοι βασιλέων και να διαμορφώνουν την πολιτική των εθνών. Έγιναν υπηρέτες, για να ενεργούν ως κατάσκοποι εναντίον των κυρίων

τους. Ίδρυσαν κολέγια για τους υιούς πριγκίπων και ευγενών, και σχολεία για τον κοινό λαό· και τα παιδιά προτεσταντών γονέων παρασύρονταν στην τήρηση παπικών τελετουργιών. Όλη η εξωτερική πομπή και επίδειξη της ρωμαιοκαθολικής λατρείας επιστρατεύθηκε για να συγχύσει τον νου και να θαμπώσει και να αιχμαλωτίσει τη φαντασία, και έτσι η ελευθερία για την οποία οι πατέρες είχαν μοχθήσει και ματώσει προδόθηκε από τους υιούς. Οι Ιησουίτες εξαπλώθηκαν ταχέως σε όλη την Ευρώπη, και όπου κι αν πήγαιναν, ακολουθούσε αναβίωση του παπισμού.»

«Για να τους δοθεί μεγαλύτερη εξουσία, εκδόθηκε παπική βούλα που επανίδρυε την Ιερά Εξέταση. Παρά τη γενική αποστροφή με την οποία αντιμετωπιζόταν, ακόμη και στις καθολικές χώρες, αυτό το φοβερό δικαστήριο στήθηκε και πάλι από παπικούς άρχοντες, και θηριωδίες υπερβολικά φρικτές για να αντέξουν το φως της ημέρας επαναλήφθηκαν στα μυστικά του μπουντρούμια. Σε πολλές χώρες, χιλιάδες επί χιλιάδων από τον εκλεκτό ανθό του έθνους, οι αγνότεροι και ευγενέστεροι, οι πλέον διανοούμενοι και υψηλά μορφωμένοι, ευσεβείς και αφοσιωμένοι ποιμένες, φιλοπόνοι και πατριώτες πολίτες, λαμπροί λόγιοι, ταλαντούχοι καλλιτέχνες, επιδέξιοι τεχνίτες, θανατώθηκαν ή εξαναγκάστηκαν να διαφύγουν σε άλλες χώρες.»

«Τέτοια ήταν τα μέσα που είχε επικαλεσθεί η Ρώμη για να σβήσει το φως της Μεταρρυθμίσεως, να αφαιρέσει από τους ανθρώπους τη Βίβλο και να επαναφέρει την άγνοια και τη δεισιδαιμονία των Σκοτεινών Αιώνων. Αλλά, κάτω από την ευλογία του Θεού και χάρη στους μόχθους εκείνων των ευγενών ανδρών, τους οποίους Αυτός είχε αναδείξει για να διαδεχθούν τον Λούθηρο, ο Προτεσταντισμός δεν κατεβλήθη. Δεν επρόκειτο να οφείλει τη δύναμή του στην εύνοια ή στα όπλα των ηγεμόνων. Οι μικρότερες χώρες, τα ταπεινότερα και λιγότερο ισχυρά έθνη, έγιναν τα οχυρά του. Ήταν η μικρή Γενεύη εν μέσω ισχυρών εχθρών που συνωμοτούσαν για την καταστροφή της· ήταν η Ολλανδία επάνω στις αμμώδεις όχθες της πλάι στη βόρεια θάλασσα, αγωνιζόμενη εναντίον της τυραννίας της Ισπανίας, τότε του μεγαλύτερου και πλουσιότερου των βασιλείων· ήταν η ψυχρή, άγονη Σουηδία, που κέρδισε νίκες για τη Μεταρρύθμιση». Η Μεγάλη Διαμάχη, 234, 235.

Η Καθολική Εκκλησία έκανε ό,τι μπορούσε για να αποκρύψει τη Βίβλο από τους ανθρώπους, ισχυριζόμενη ότι οι ειδωλολατρικές της παραδόσεις και συνήθειες είναι υπεράνω του Λόγου του Θεού. Οι ηγέτες του Λαοδικειανού Αντβεντισμού δεν θα οδηγήσουν τους διαφωνούντες στα δικαστήρια εξαιτίας των γραπτών της Ellen White, αλλά οι Καθολικοί που ομολογούν ότι είναι οι ηγέτες του Battle Creek θα το πράξουν. Η ίδια η ουσία του θηρίου του Καθολικισμού είναι η χρησιμοποίηση της κοσμικής εξουσίας για την επίτευξη θρησκευτικών σκοπών. Όταν ο Αντβεντισμός επιζήτησε τη νομική, κοσμική εξουσία για να διαχειριστεί τα ιδρύματά του, οι καρποί της «αγίας τάξεώς» τους μπορούν να ιδωθούν.

Στο πλαίσιο των τελετών auto-da-fé (πράξη πίστεως) της Ισπανικής Ιεράς Εξέτασης, ο κάλαμος και ο σταυρός εμφανίζονται ως συμβολικά στοιχεία συνδεδεμένα με τη σταύρωση του Χριστού. Ο κάλαμος αναφέρεται στο χλευαστικό σκήπτρο που τοποθετήθηκε στο χέρι του Ιησού κατά τη στέψή του με αγκάθινο στέφανο, το οποίο χρησιμοποιήθηκε από Ρωμαίους στρατιώτες για να τον κτυπούν, συμβολίζοντας τον εμπαιγμό, το πάθος και την περιφρόνηση.

Ο σταυρός κατέχει εξέχουσα θέση στις πομπές του auto-da-fé. Ένας πράσινος σταυρός (συχνά καλυμμένος με μαύρο κρεπ) χρησίμευε ως το έμβλημα της Ιεράς Εξέτασης, μεταφερόμενος σε χωριστή προπαρασκευαστική πομπή την προηγούμενη και εκτιθέμενος κατά τη διάρκεια της τελετής. Συμβόλιζε την εξουσία του δικαστηρίου.

Η δήμευση αγαθών αναφέρεται στην κατάσχεση (μεσεγγύηση ή δήμευση) της περιουσίας ενός καταδικασμένου προσώπου, συνήθη ποινή της Ιεράς Εξέτασης για τη χρηματοδότηση του δικαστηρίου και την τιμωρία της αιρέσεως. Αυτό αναγγελλόταν δημοσίως στις αποφάσεις του auto-da-fé, με έμφαση στον δημόσιο εξευτελισμό και την αποτροπή.

Τα γραπτά της Ellen G. White καταδικάζουν σαφώς και αδιαμφισβήτητα την ηγεσία που θα απαγορεύσει τα γραπτά της, σε μια προσπάθεια να φιμώσει το άσμα του αμπελώνος που ακούγεται· όμως αυτό είναι η τελευταία ενέργεια μιας ανόσιας τάξεως, ακριβώς προτού εκδηλώσουν ανοικτά τον χαρακτήρα τους με τον νόμο της Κυριακής. Μια «Καθολική πομπή» αντιστοιχεί με είκοσι πέντε αρχαίους άνδρες που προσκυνούν τον ήλιο. Στις ακόλουθες τέσσερις παραγράφους, η πρώτη παράγραφος εκθέτει τον «ομολογούντα λαό του Θεού» κατά τις «έσχατες ημέρες». Το απόσπασμα διδάσκει σαφώς ότι κατά τις έσχατες ημέρες, οι λειτουργοί των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας θα «σε εκκλησίες και σε μεγάλες υπαίθριες συναθροίσεις», «προτρέπουν τον λαό στην αναγκαιότητα της τηρήσεως της πρώτης ημέρας της εβδομάδος».

«Ο Κύριος έχει διαφορά με τον ομολογούντα λαό Του κατά τις τελευταίες αυτές ημέρες. Μέσα σε αυτή τη διαφορά, άνδρες που κατέχουν θέσεις ευθύνης θα ακολουθήσουν πορεία ευθέως αντίθετη προς εκείνη που ακολούθησε ο Νεεμίας. Όχι μόνο θα αγνοούν και θα καταφρονούν οι ίδιοι το Σάββατο, αλλά θα επιχειρούν να το στερήσουν και από τους άλλους, θάβοντάς το κάτω από τα συντρίμματα του εθίμου και της παράδοσης. Στις εκκλησίες και σε μεγάλες υπαίθριες συναθροίσεις, οι λειτουργοί θα προβάλλουν ενώπιον του λαού την αναγκαιότητα της τήρησης της πρώτης ημέρας της εβδομάδας. Υπάρχουν συμφορές στη θάλασσα και στη στεριά· και οι συμφορές αυτές θα αυξηθούν, με τη μία καταστροφή να ακολουθεί από κοντά την άλλη· και η μικρή ομάδα των ευσυνείδητων τηρητών του Σαββάτου θα υποδεικνύεται ως εκείνη που επιφέρει την οργή του Θεού επάνω στον κόσμο εξαιτίας της μη τήρησης της Κυριακής.»

Αυτό προσδιορίζει σαφώς τους Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας ως τον «ομολογούντα λαό του Θεού» που θα ενθαρρύνει την τήρηση της Κυριακής, και ότι θα υποδείξουν επίσης «τη μικρή ομάδα των ευσυνείδητων τηρητών του Σαββάτου». Στην επόμενη παράγραφο τονίζει ότι ο διωγμός των περασμένων αιώνων θα επαναληφθεί. Η προηγούμενη παράγραφος κατέληγε με το να προσδιορίζει τον ομολογούντα λαό του Θεού σε αντιδιαστολή προς εκείνους τους οποίους χαρακτηρίζει ως ευσυνείδητους τηρητές του Σαββάτου. Έπειτα εισάγει ιστορικά παραδείγματα του παρελθόντος και προειδοποιεί ότι αυτές οι ιστορίες θα επαναληφθούν στις έσχατες ημέρες. Είναι απολύτως σαφής.

«Ο Σατανάς προωθεί αυτό το ψεύδος, ώστε να αιχμαλωτίσει τον κόσμο. Είναι σχέδιό του να εξαναγκάσει τους ανθρώπους να δεχθούν πλάνες. Συμμετέχει ενεργώς στη διάδοση όλων των ψευδών θρησκευιών και δεν θα σταματήσει μπροστά σε τίποτε στις προσπάθειές του να επιβάλει εσφαλμένα δόγματα. Υπό τον μανδύα θρησκευτικού ζήλου, άνθρωποι επηρεασμένοι

από το πνεύμα του έχουν επινοήσει τα σκληρότερα βασανιστήρια για τους συνανθρώπους τους και τους έχουν επιβάλει τις πλέον φρικτές οδύνες. Ο Σατανάς και οι πράκτορές του έχουν ακόμη το ίδιο πνεύμα· και η ιστορία του παρελθόντος θα επαναληφθεί στις ημέρες μας.»

«Υπάρχουν άνθρωποι που έχουν στρέψει τη διάνοια και τη θέλησή τους στην επιτέλεση του κακού· στα σκοτεινά βάθη της καρδιάς τους έχουν αποφασίσει ποια εγκλήματα θα διαπράξουν. Οι άνθρωποι αυτοί εξαπατούν τον εαυτό τους. Έχουν απορρίψει τον μεγάλο κανόνα του δικαίου του Θεού και, στη θέση του, έχουν υψώσει ένα δικό τους μέτρο, και συγκρίνοντας τον εαυτό τους με αυτό το μέτρο ανακηρύσσουν τους εαυτούς τους αγίους. Ο Κύριος θα τους επιτρέψει να φανερώσουν τι υπάρχει στην καρδιά τους, να εκδηλώσουν το πνεύμα του κυρίου που τους εξουσιάζει. Θα τους αφήσει να δείξουν το μίσος τους προς τον νόμο του με τη μεταχείρισή τους προς εκείνους που παραμένουν πιστοί στις απαιτήσεις του. Θα κινούνται από το ίδιο πνεύμα θρησκευτικού παραλογισμού που υποκίνησε τον όχλο ο οποίος σταύρωσε τον Χριστό· Εκκλησία και Κράτος θα ενωθούν στην ίδια διεφθαρμένη αρμονία.»

«Η εκκλησία του σήμερα έχει ακολουθήσει στα βήματα των Ιουδαίων της αρχαιότητας, οι οποίοι παραμέρισαν τις εντολές του Θεού χάριν των δικών τους παραδόσεων. Έχει μεταβάλει το θέσπισμα, έχει παραβιάσει την αιώνια διαθήκη, και τώρα, όπως και τότε, το αποτέλεσμα είναι η υπερηφάνεια, η απιστία και η αθεΐα. Η αληθινή της κατάσταση εκτίθεται στα εξής λόγια από την ωδή του Μωυσή: “Διεφθάρησαν, δεν είναι η κηλίδα αυτών ως η κηλίδα των τέκνων αυτού· γενεά σκολιά και διεστραμμένη. Ούτω ανταποδίδετε εις τον Κύριον, λαέ μωρέ και ουχί σοφέ; Δεν είναι αυτός πατήρ σου, όστις σε ηγόρασε; αυτός σε έκαμε και σε εστερέωσε;”» Review and Herald, 18 Μαρτίου 1884.

Υπάρχει χωρίο μετά από χωρίο στο Πνεύμα της Προφητείας που προσδιορίζει τον έσχατο διωγμό των πιστών του Θεού, και η «εκκλησία του σήμερα» την οποία εκείνη προσδιορίζει δεν είναι ο Χριστιανισμός γενικά, αλλά η εκκλησία την οποία επανειλημμένως προσδιορίζει ως προτυπούμενη από την Ιουδαϊκή εκκλησία. Εκείνα τα σαφή χωρία στα γραπτά της αποτελούν το κίνητρο για την Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας να επιχειρήσει να επιβάλει περιορισμούς στα γραπτά της Αδελφής Ουάιτ, όπως το όνειρό της τόσο εύστοχα προσδιορίζει. Οι ενέργειές τους εναντίον των γραπτών της, τα οποία ήταν προφανώς τα αγαθά του οίκου της που επρόκειτο να απαγορευθούν από τους ηγέτες του Battle Creek, οι οποίοι μεταβλήθηκαν σε ιερή τάξη του Καθολικισμού. Η επίθεσή τους εναντίον των γραπτών της παρίσταται επίσης από την επίθεση εναντίον των γραπτών του Ιερεμία. Το όνειρο της Έλλεν Ουάιτ είναι δεύτερος μάρτυρας στο ότι τα γραπτά του Ιερεμία κήκαν.

Κατά την τρίτη γενεά του Λαοδικειανού Αντβεντισμού, ο συμβιβασμός υπήρξε το κυρίαρχο θέμα. Η τρίτη γενεά αντιπροσωπεύεται από την εκκλησία της Περγάμου. Από την έκδοση του βιβλίου του W. W. Prescott με τίτλο The Doctrine of Christ το 1919, έως την έκδοση του Questions on Doctrine το 1957, σημειώνεται μία περίοδος μεταβάσεως, η οποία αντιπροσωπεύεται από μία έκδοση άλφα και καταλήγει σε μία έκδοση ωμέγα. Το πρώτο βιβλίο αντιπροσώπευε την απόρριψη, εκ μέρους του W. W. Prescott, του Λέοντος της φυλής του Ιούδα, υπέρ της αποστατημένης προτεσταντικής αντιλήψεως περί του Χριστού. Το βιβλίο του Prescott, εύστοχα τιτλοφορημένο The Doctrine of Christ, απογύμνωσε το μιλλεριστικό προφητικό μήνυμα, αφήνοντας τον κενό

ορισμό του Ιησού τον οποίο λατρεύουν ο Καθολικισμός και ο αποστατημένος Προτεσταντισμός. Το τελευταίο βιβλίο εκείνης της γενεάς ορίζει έναν αγιασμό και μία δικαίωση που καταστρέφουν τον νόμο του Θεού, τη δικαιοσύνη Του και το έλεός Του. Στον αρχαίο Ισραήλ δόθηκε η ευθύνη να είναι ο θεματοφύλακας του νόμου του Θεού, και ο Αντβεντισμός επρόκειτο να είναι ο θεματοφύλακας όχι μόνον του νόμου του Θεού, αλλά και του προφητικού Του Λόγου. Το 1919 εκδόθηκε ένα βιβλίο που απέρριπτε την υπεράσπιση του προφητικού Λόγου του Θεού, σηματοδοτώντας την αρχή της τρίτης γενεάς του Λαοδικειανού Αντβεντισμού, η οποία κατέληξε σε ένα βιβλίο που απορρίπτει τον νόμο του Θεού.

«Εάν ενδίδετε στην πείσμονα σκληροκαρδία, και εξαιτίας υπερηφανείας και ίδιας δικαιοσύνης δεν ομολογείτε τα σφάλματά σας, θα αφεθείτε υποκείμενοι στους πειρασμούς του Σατανά. Εάν, όταν ο Κύριος αποκαλύπτει τα σφάλματά σας, δεν μετανοείτε ούτε προβαίνετε σε εξομολόγηση, η πρόνοιά Του θα σας επαναφέρει στο ίδιο έδαφος ξανά και ξανά. Θα αφεθείτε να διαπράττετε σφάλματα παρόμοιου χαρακτήρα, θα εξακολουθείτε να στερείστε σοφίας και θα ονομάζετε την αμαρτία δικαιοσύνη, και τη δικαιοσύνη αμαρτία. Το πλήθος των πλανών που θα επικρατήσουν κατά τις τελευταίες αυτές ημέρες θα σας περικυκλώσει, και θα αλλάξετε ηγέτες, χωρίς να γνωρίζετε ότι το έχετε πράξει». Review and Herald, 16 Δεκεμβρίου 1890.

Η Πέργαμος, η τρίτη εκκλησία, οδήγησε στα Θυάτεια, την παπική εκκλησία, η οποία είναι η τέταρτη γενεά, όταν οι είκοσι πέντε άνδρες προσκυνούν το σύμβολο της εξουσίας των Θυατείρων.

«Ο κανονισμός που υιοθετήθηκε από τους πρώτους αποίκους, σύμφωνα με τον οποίο μόνο τα μέλη της εκκλησίας επιτρεπόταν να ψηφίζουν ή να κατέχουν αξίωμα στην πολιτική διοίκηση, οδήγησε στα πλέον ολέθρια αποτελέσματα. Το μέτρο αυτό είχε γίνει αποδεκτό ως μέσο διατήρησης της καθαρότητας του κράτους, αλλά κατέληξε στη διαφθορά της εκκλησίας. Εφόσον η ομολογία θρησκείας αποτελούσε την προϋπόθεση για το εκλογικό δικαίωμα και την κατοχή αξιώματος, πολλοί, παρακινούμενοι αποκλειστικά από κίνητρα κοσμικής πολιτικής, ενώθηκαν με την εκκλησία χωρίς αλλαγή καρδιάς. Έτσι, οι εκκλησίες κατέληξαν να αποτελούνται, σε σημαντικό βαθμό, από αμετανόητα πρόσωπα· και ακόμη και στη διακονία υπήρχαν εκείνοι που όχι μόνο υποστήριζαν δογματικές πλάνες, αλλά και αγνοούσαν την ανακαινιστική δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Έτσι αποδείχθηκαν και πάλι τα ολέθρια αποτελέσματα, που τόσο συχνά έχουν φανεί στην ιστορία της εκκλησίας από τις ημέρες του Κωνσταντίνου έως το παρόν, της απόπειρας να οικοδομηθεί η εκκλησία με τη βοήθεια του κράτους, της προσφυγής στην κοσμική εξουσία προς υποστήριξη του ευαγγελίου Εκείνου ο οποίος δήλωσε: “Η βασιλεία η εμή δεν είναι εκ του κόσμου τούτου.” Ιωάν. 18:36. Η ένωση της εκκλησίας με το κράτος, όσο μικρός κι αν είναι ο βαθμός της, ενώ μπορεί να φαίνεται ότι φέρνει τον κόσμο πλησιέστερα στην εκκλησία, στην πραγματικότητα δεν κάνει άλλο παρά να φέρνει την εκκλησία πλησιέστερα στον κόσμο». Η Μεγάλη Διαμάχη, 297.

Η «ένωση της εκκλησίας με το κράτος, όσο ελάχιστος κι αν είναι ο βαθμός της, ενώ μπορεί να φαίνεται ότι φέρνει τον κόσμο πλησιέστερα προς την εκκλησία, στην πραγματικότητα δεν κάνει παρά να φέρνει την εκκλησία πλησιέστερα προς τον κόσμο». Στις 18 Μαΐου 1977, ο Bert B. Beach (διευθυντής στη Division Βόρειας Ευρώπης-Δυτικής Αφρικής της εκκλησίας και εμπλεκόμενος στις διαεκκλησιαστικές σχέσεις) παρουσίασε ένα χρυσό μετάλλιο στον αντίχριστο, τον Πάπα Παύλο ΣΤ΄, κατά τη διάρκεια ομαδικής ακρόασης στη Ρώμη. Αποτελούσε μέρος συνάντησης της

Conference of Secretaries of World Confessional Families. Το γεγονός αναφέρθηκε στο Adventist Review (11 Αυγούστου 1977) και επισημάνθηκε από το Religious News Service ως η πρώτη φορά που επίσημος εκπρόσωπος των SDA συναντούσε έναν Ποντίφηκα.

«Ο Κύριος έχει εκφέρει κατάρα εναντίον εκείνων που αφαιρούν από τις Γραφές ή προσθέτουν σε αυτές. Ο μέγας ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ έχει αποφασίσει τι θα αποτελεί τον κανόνα της πίστεως και της διδασκαλίας, και έχει ορίσει ώστε η Βίβλος να είναι βιβλίο του οίκου. Η εκκλησία που προσκολλάται στον λόγο του Θεού είναι ασυμφιλίωτα χωρισμένη από τη Ρώμη. Οι Διαμαρτυρόμενοι ήσαν άλλοτε έτσι χωρισμένοι από αυτή τη μεγάλη εκκλησία της αποστασίας, αλλά έχουν πλησιάσει περισσότερο προς αυτήν και εξακολουθούν να βρίσκονται στην οδό της συμφιλίωσης προς την Εκκλησία της Ρώμης. Η Ρώμη ουδέποτε αλλάζει. Οι αρχές της δεν έχουν μεταβληθεί ούτε κατ' ελάχιστον. Δεν έχει μειώσει το χάσμα μεταξύ αυτής και των Διαμαρτυρομένων· εκείνοι έχουν κάνει όλη την προσέγγιση. Αλλά τι αποδεικνύει αυτό για τον Προτεσταντισμό των ημερών μας; Είναι η απόρριψη της αλήθειας της Βίβλου εκείνη που κάνει τους ανθρώπους να πλησιάζουν προς την απιστία. Είναι εκκλησία οπισθοδρομούσα εκείνη που μειώνει την απόσταση μεταξύ του εαυτού της και του Παπισμού.»

«Ψυχές όπως ο Λούθηρος, ο Κράνμερ, ο Ρίντλεϋ, ο Χούπερ και οι χιλιάδες ευγενείς άνδρες που υπήρξαν μάρτυρες χάριν της αληθείας, αυτοί είναι οι αληθινοί Διαμαρτυρόμενοι. Αυτοί στάθηκαν ως πιστοί φρουροί της αληθείας, διακηρύσσοντας ότι ο Προτεσταντισμός είναι ανίκανος να ενωθεί με τον Ρωμαιοκαθολικισμό, αλλά πρέπει να είναι τόσο αποχωρισμένος από τις αρχές του Παπισμού όσο απέχει η ανατολή από τη δύση. Τέτοιοι υπερασπιστές της αληθείας δεν θα μπορούσαν περισσότερο να εναρμονισθούν με “τον άνθρωπο της αμαρτίας” απ’ όσο θα μπορούσαν ο Χριστός και οι απόστολοί του. Σε προγενέστερες εποχές οι δίκαιοι αισθάνονταν ότι ήταν αδύνατον να συνδεθούν με τη Ρώμη, και, αν και η αντίθεσή τους προς αυτό το σύστημα πλάνης διατηρούνταν με κίνδυνο της περιουσίας και της ζωής τους, όμως είχαν το θάρρος να διατηρούν τον αποχωρισμό τους και αγωνίζονταν ανδρείως για την αλήθεια. Η αλήθεια της Γραφής ήταν γι’ αυτούς πολυτιμότερη από τον πλούτο, την τιμή ή και αυτήν ακόμη τη ζωή. Δεν μπορούσαν να ανεχθούν να βλέπουν την αλήθεια θαμμένη κάτω από ένα πλήθος δεισιδαιμονίας και ψευδούς σοφιστείας. Έλαβαν τον λόγο του Θεού στα χέρια τους και ύψωσαν το λάβαρο της αληθείας ενώπιον του λαού, διακηρύσσοντας με παρρησία εκείνο που ο Θεός τους είχε αποκαλύψει διά της επιμελούς ερεύνης της Βίβλου. Πέθαναν με τους σκληρότερους θανάτους για την πιστότητά τους προς τον Θεό, αλλά με το αίμα τους εξαγόρασαν για εμάς ελευθερίες και προνόμια, τα οποία πολλοί που ισχυρίζονται ότι είναι Διαμαρτυρόμενοι παραχωρούν τόσο εύκολα στη δύναμη του κακού. Αλλά θα παραδώσουμε εμείς αυτά τα τόσο ακριβά αγορασμένα προνόμια; Θα προσβάλουμε τον Θεό του ουρανού και, αφού μας ελευθέρωσε από τον ρωμαϊκό ζυγό, θα θέσουμε πάλι τους εαυτούς μας σε δουλεία υπό αυτή την αντίχριστη δύναμη; Θα αποδείξουμε τον εκφυλισμό μας, εκχωρώντας την θρησκευτική μας ελευθερία, το δικαίωμά μας να λατρεύουμε τον Θεό σύμφωνα με τις επιταγές της ίδιας μας της συνειδήσεως;»

«Η φωνή του Λουθήρου, που αντήχησε σε βουνά και σε κοιλάδες, που συγκλόνησε την Ευρώπη σαν με σεισμό, κάλεσε να εξέλθει ένα στράτευμα ευγενών αποστόλων του Ιησού, και η αλήθεια την οποία υπερασπίζονταν δεν μπορούσε να φιμωθεί ούτε με πυρές, ούτε με

βασανιστήρια, ούτε με φυλακίσεις, ούτε με θάνατο· και ακόμη οι φωνές του ευγενούς στρατεύματος των μαρτύρων μάς λένουν ότι η ρωμαϊκή εξουσία είναι η προειπωμένη αποστασία των εσχάτων ημερών, το μυστήριο της ανομίας, το οποίο ο Παύλος είδε να αρχίζει να ενεργείται ήδη στην εποχή του. Ο Ρωμαιοκαθολικισμός κερδίζει ταχύτατα έδαφος. Ο παπισμός αυξάνεται, και εκείνοι που απέστρεψαν τα ότα τους από το να ακούουν την αλήθεια ακούν τους απατηλούς μύθους της. Παπικά παρεκκλήσια, παπικά κολλέγια, γυναικεία μοναστήρια και μονές πληθαίνουν, και ο Προτεσταντικός κόσμος φαίνεται να κοιμάται. Οι Προτεστάντες χάνουν το γνώρισμα της διάκρισης που τους διέκρινε από τον κόσμο, και μικραίνουν την απόσταση μεταξύ αυτών και της ρωμαϊκής εξουσίας. Έχουν αποστρέψει τα ότα τους από το να ακούουν την αλήθεια· δεν θέλησαν να δεχθούν το φως που ο Θεός έριξε στην οδό τους και, γι' αυτό, βαδίζουν στο σκοτάδι. Μιλούν με περιφρόνηση για την ιδέα ότι θα υπάρξει αναβίωση του παλαιού σκληρού διωγμού εκ μέρους των Ρωμαιοκαθολικών και εκείνων που προσχωρούν σ' αυτούς. Δεν αναγνωρίζουν το γεγονός ότι ο λόγος του Θεού προλέγει πλήρως μια τέτοια αναβίωση, και δεν παραδέχονται ότι ο λαός του Θεού κατά τις έσχατες ημέρες θα υποστεί διωγμό, μολονότι η Γραφή λέγει: «Και ωργίσθη ο δράκων κατά της γυναικός, και απήλθε να κάμει πόλεμον με τα λοιπά του σπέρματός της, τα οποία τηρούν τας εντολάς του Θεού και έχουν την μαρτυρίαν του Ιησού Χριστού.»»

«Ο παπισμός είναι η θρησκεία της ανθρώπινης φύσεως, και η μεγάλη μάζα της ανθρωπότητας αγαπά μια διδασκαλία που της επιτρέπει να διαπράττει αμαρτία, και όμως την απαλλάσσει από τις συνέπειές της. Οι άνθρωποι πρέπει να έχουν κάποια μορφή θρησκείας, και αυτή η θρησκεία, διαμορφωμένη από ανθρώπινη επινόηση, και όμως διεκδικώντας θεία εξουσία, ταιριάζει στον σαρκικό νου. Οι άνθρωποι που νομίζουν τον εαυτό τους σοφό και ευφυή αποστρέφονται με υπερηφάνεια το πρότυπο της δικαιοσύνης, τις δέκα εντολές, και δεν θεωρούν ότι αρμόζει στην αξιοπρέπειά τους να ερευνήσουν τις οδούς του Θεού. Γι' αυτό βαδίζουν σε ψευδείς οδούς, σε απαγορευμένα μονοπάτια, γίνονται αυτάρκειες, αυτοδιογκωμένοι, κατά το υπόδειγμα του πάπα, όχι κατά το υπόδειγμα του Ιησού Χριστού. Πρέπει να έχουν τη μορφή θρησκείας που απαιτεί τον ελάχιστο δυνατό βαθμό πνευματικότητας και αυταπαρνήσεως, και καθώς η ακαθαγίαστη ανθρώπινη σοφία δεν θα τους οδηγήσει να αποστραφούν τον παπισμό, ελκύονται φυσικά προς τις διατάξεις και τα δόγματά του. Δεν θέλουν να περιπατήσουν στις οδούς του Κυρίου. Είναι εντελώς υπερβολικά διαφωτισμένοι για να ζητήσουν τον Θεό με προσευχή και ταπείνωση, με νοήμονα γνώση του λόγου Του. Εφόσον δεν φροντίζουν να γνωρίσουν τις οδούς του Κυρίου, ο νους τους είναι εντελώς ανοικτός στις πλάνες, εντελώς έτοιμος να δεχθεί και να πιστέψει το ψεύδος. Είναι πρόθυμοι να τους πλασάρουν ως αλήθεια τα πλέον παράλογα, τα πλέον ασυνεπή ψεύδη.»

«Το αριστούργημα της απάτης του Σατανά είναι ο παπισμός· και ενώ έχει αποδειχθεί ότι μια περίοδος μεγάλης διανοητικής σκοτεινότητας υπήρξε ευνοϊκή για τον Ρωμαιοκαθολικισμό, θα αποδειχθεί επίσης ότι και μια περίοδος μεγάλου διανοητικού φωτός είναι εξίσου ευνοϊκή για τη δύναμή του· διότι οι διάνοιες των ανθρώπων συγκεντρώνονται στη δική τους ανωτερότητα και δεν τους αρέσει να διατηρούν τον Θεό στη γνώση τους. Η Ρώμη διεκδικεί το αλάθητο, και οι Προτεστάντες ακολουθούν την ίδια πορεία. Δεν επιθυμούν να ερευνούν την αλήθεια και να προχωρούν από φως σε μεγαλύτερο φως. Περιτειχίζονται με προκατάληψη και φαίνονται πρόθυμοι να πλανηθούν και να πλανήσουν άλλους.»

«Αλλ' αν και η στάση των εκκλησιών είναι αποθαρρυντική, εντούτοις δεν υπάρχει ανάγκη να αποκαρδιωνόμαστε· διότι ο Θεός έχει έναν λαό, ο οποίος θα διατηρήσει την πιστότητά του προς την αλήθειά Του, ο οποίος θα καταστήσει τη Βίβλο, και τη Βίβλο μόνη, κανόνα της πίστεως και της διδασκαλίας του, ο οποίος θα υψώσει το λάβαρο και θα κρατήσει υψηλά τη σημαία, επάνω στην οποία είναι εγγεγραμμένα: «Αι εντολαί του Θεού και η πίστις του Ιησού». Θα εκτιμήσουν ένα καθαρό ευαγγέλιο και θα καταστήσουν τη Βίβλο θεμέλιο της πίστεώς τους και της διδασκαλίας τους.»

«Για μια τέτοια ώρα όπως αυτή, όταν οι άνθρωποι παραμερίζουν τον νόμο του Κυρίου των δυνάμεων, η προσευχή του Δαβίδ είναι επίκαιρη: “Καιρός να ενεργήσεις, Κύριε· διότι ηκύρωσαν τον νόμον σου”. Ερχόμαστε σε καιρό κατά τον οποίον σχεδόν καθολική περιφρόνηση θα σωρευθεί επάνω στον νόμο του Θεού, και ο λαός του Θεού που τηρεί τις εντολές Του θα δοκιμαστεί σφοδρά· αλλά θα χάσουν άραγε τον σεβασμό τους προς τον νόμο του Ιεχωβά επειδή οι άλλοι δεν βλέπουν και δεν συνειδητοποιούν τις δεσμευτικές του αξιώσεις; Ας σέβεται ο λαός του Θεού που τηρεί τις εντολές Του, όπως ο Δαβίδ, τον νόμο του Θεού ανάλογα με το μέτρο κατά το οποίο οι άνθρωποι τον παραμερίζουν και σωρεύουν επάνω του ασέβεια και περιφρόνηση». Signs of the Times, 19 Φεβρουαρίου, 1894.

Δύο χρόνια προτού απονεμηθεί στον αντίχριστο ένα χρυσό μετάλλιο από έναν ηγέτη της Λαοδικειακής Εκκλησίας των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας, το 1975, ασκήθηκε αγωγή κατά της Εκκλησίας των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας· EEOC v. Pacific Press Publishing Association (Υπόθεση αρ. C-74-2025 CBR στο Περιφερειακό Δικαστήριο των Ηνωμένων Πολιτειών για τη Βόρεια Περιφέρεια της Καλιφόρνιας), όπου η Επιτροπή Ίσων Ευκαιριών Απασχόλησης μήνυσε τον εκδοτικό οίκο της εκκλησίας εκ μέρους δύο γυναικών υπαλλήλων —της Merikay Silver (πρώην συντάκτριας, η οποία είχε αποχωρήσει έως τον χρόνο της αγωγής) και της Lorna Tobler—, ισχυριζόμενη διάκριση λόγω φύλου ως προς τις αποδοχές και τις παροχές. Η εκκλησία υπερασπίστηκε τις πρακτικές της εν μέρει επικαλούμενη θρησκευτικές εξαιρέσεις και αναφερόμενη στη δομή της διακυβερνήσεώς της.

Σε ένορκη δήλωση με ημερομηνία 6 Φεβρουαρίου 1976 (ως μέρος υπομνήματος υπεράσπισης που υποβλήθηκε στο δικαστήριο), ο Neal C. Wilson (τότε πρόεδρος της Βορειοαμερικανικής Περιφέρειας της εκκλησίας, και αργότερα πρόεδρος της Γενικής Διάσκεψης από το 1979 έως το 1990) αναφέρθηκε στις ιστορικές απόψεις της εκκλησίας σχετικά με τον Ρωμαιοκαθολικισμό. Η δήλωση έγινε στο πλαίσιο επιχειρηματολογίας κατά των χαρακτηρισμών της εκκλησίας ως έχουσας «ιεραρχία» παρόμοια με το παπικό σύστημα. Το πλήρες σχετικό απόσπασμα είναι: «Αν και είναι αληθές ότι υπήρξε μια περίοδος στη ζωή της Εκκλησίας των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας κατά την οποία το δόγμα υιοθετούσε μια σαφώς αντιρωμαιοκαθολική στάση, και ο όρος “ιεραρχία” χρησιμοποιείτο με μειωτική έννοια για να δηλώσει την παπική μορφή εκκλησιαστικής διακυβερνήσεως, η στάση εκείνη εκ μέρους της Εκκλησίας δεν ήταν τίποτε περισσότερο από εκδήλωση του ευρέως διαδεδομένου αντιπαπισμού μεταξύ των συντηρητικών προτεσταντικών δογμάτων κατά το πρώτο μέρος του παρόντος αιώνας και το τελευταίο μέρος του προηγούμενου, και η οποία έχει πλέον απορριφθεί στον ιστορικό σκουπιδότοπο, όσον αφορά την Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας.»

Αυτό αντανακλά μια μετατόπιση μακριά από την παραδοσιακή προφητική ερμηνεία της εκκλησίας, η οποία ταύτιζε το παπικό σύστημα με το «θηρίο» ή τον αντίχριστο στην Αποκάλυψη. Επικριτές, τόσο εντός όσο και εκτός της εκκλησίας, το έχουν ερμηνεύσει ως υποβάθμιση ή εγκατάλειψη εκείνης της αντικαθολικής θέσης, προκειμένου να εναρμονιστεί με τον σύγχρονο οικουμενισμό ή με νομικές υπερασπίσεις. Ο Wilson, το 1985, χαρακτήρισε τους Προέδρους των διαφόρων Διαιρέσεων της εκκλησίας ως «καρδινάλιους», όταν δήλωσε: «... δεν υπάρχει κανένας “καρδινάλιος” από όλες τις χώρες της Άπω Ανατολής, ενώ πιθανότατα θα υπάρχουν δύο “καρδινάλιοι” από την Αφρική».

Η αδελφή Ουάιτ δήλωσε ότι είναι μια εκπεσμένη εκκλησία εκείνη που ελαττώνει την απόσταση μεταξύ του εαυτού της και του πάπα! Ο συμβιβασμός της τρίτης γενεάς παριστάνεται ως θρήνος για τον Θαμμούζ στο όγδοο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ, καθώς και μέσω του συμβιβασμού της Περγάμου. Η πρώτη γενεά, από το 1863 έως το 1888, αντιπροσώπευε την εκκλησία της Εφέσου, μια εκκλησία που έχασε την πρώτη της αγάπη, και η πρώτη αγάπη του Μιλλεριτικού κινήματος ήταν το προφητικό μήνυμα, και το πρώτο κεφάλαιο εκείνου του προφητικού μηνύματος ήταν οι «επτά καιροί», οι οποίοι παραμερίστηκαν το 1863.

Από το 1888 έως το 1919, η δεύτερη γενεά, η οποία αντιπροσωπεύεται από τη Σμύρνα και τα μυστικά δωμάτια του Ιεζεκιήλ, έγινε μάρτυς του θανάτου του Πνεύματος της Προφητείας, καθώς η Αδελφή Ουάιτ ετέθη εις ανάπαυσιν το 1915. Απαιτούνται περισσότερες λεπτομέρειες σχετικά με τις τέσσερις γενεές για να ολοκληρωθεί η μαρτυρία, αλλά η προοδευτική αποστασία πρέπει να γίνει κατανοητή, ώστε να εκτιμηθεί πλήρως πώς ένας αποστατημένος λαός θα μπορούσε να «απαγορεύσει» τα γραπτά της Έλεν Ουάιτ, ή πώς θα μπορούσε να προωθήσει την πρώτη ημέρα της εβδομάδος ως αποδεκτή. Ο Ιούδας συνεργάζεται με τους «μεθυσμένους του Εφραίμ» που «κυβερνούν τούτον τον λαό» στην Ιερουσαλήμ, και εκείνοι που κυβερνούν την Ιερουσαλήμ και προσκυνούν τον ήλιο αντιπροσωπεύονται από το Συνέδριο.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Ανάμεσα στα ομολογούντα τέκνα του Θεού, πόση λίγη υπομονή έχει εκδηλωθεί, πόσο πικροί λόγοι έχουν ειπωθεί, πόση καταγγελία έχει εκτοξευθεί εναντίον εκείνων που δεν είναι της πίστεώς μας. Πολλοί έχουν θεωρήσει όσους ανήκουν σε άλλες εκκλησίες ως μεγάλους αμαρτωλούς, ενώ ο Κύριος δεν τους θεωρεί έτσι. Εκείνοι που βλέπουν κατ' αυτόν τον τρόπο τα μέλη άλλων εκκλησιών έχουν ανάγκη να ταπεινωθούν κάτω από την κραταιά χείρα του Θεού. Εκείνοι τους οποίους καταδικάζουν μπορεί να είχαν μόνο λίγο φως, λίγες ευκαιρίες και προνόμια. Αν είχαν το φως που πολλοί από τα μέλη των εκκλησιών μας είχαν, θα μπορούσαν να είχαν προοδεύσει με πολύ μεγαλύτερο ρυθμό και να είχαν εκπροσωπήσει καλύτερα την πίστη τους ενώπιον του κόσμου. Για εκείνους που καυχώνται για το φως τους και όμως αποτυγχάνουν να περπατούν μέσα σε αυτό, ο Χριστός λέγει: “Πλην σας λέγω, εις την Τύρον και Σιδώνα ανεκτότερον θέλει είσθαι εν ημέρα κρίσεως, παρά εις εσάς. Και συ, Καπερναούμ [Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας, οι οποίοι έλαβαν μεγάλο φως], η υψωθείσα έως του ουρανού [ως προς το προνόμιον], έως του άδου θέλεις καταβιβασθή· διότι εάν εν Σοδόμοις είχαν γίνει τα θαύματα τα γενόμενα εν σοι, ήθελε μείνει μέχρι της σήμερον. Πλην σας λέγω ότι εις την γην των Σοδόμων ανεκτότερον θέλει είσθαι εν ημέρα κρίσεως, παρά εις σε.” Εκείνον

τον καιρό ο Ιησούς αποκρινόμενος είπε: “Σε ευχαριστώ, Πάτερ, Κύριε του ουρανού και της γης, διότι απέκρυψας ταύτα από σοφούς και συνετούς [κατά τη δική τους εκτίμηση], και απεκάλυψας αυτά εις νήπια.”»

«Και τώρα, επειδή πράξατε όλα αυτά τα έργα, λέγει ο Κύριος, και εγώ σας ελάλησα, εγειρόμενος πρωί και λαλών, αλλά δεν ηκούσατε· και σας εκάλεσα, αλλά δεν απεκρίθητε· διά τούτο θα πράξω εις τον οίκον αυτόν, ο οποίος καλείται με το όνομά μου, εις τον οποίον σεις εμπιστεύεσθε, και εις τον τόπον τον οποίον έδωκα εις εσάς και εις τους πατέρας σας, καθώς έπραξα εις τη Σηλώ. Και θα σας απορρίψω από προσώπου μου, καθώς απέρριψα όλους τους αδελφούς σας, όλο το σπέρμα του Εφραΐμ.»

«Ο Κύριος έχει εγκαθιδρύσει ανάμεσά μας θεσμούς μεγάλης σπουδαιότητας, και αυτοί πρέπει να διοικούνται, όχι όπως διοικούνται οι κοσμικοί θεσμοί, αλλά σύμφωνα με την τάξη του Θεού. Πρέπει να διοικούνται με οφθαλμό απλό προς τη δόξα Του, ώστε, με κάθε δυνατό μέσο, να σωθούν ψυχές που χάνονται. Προς τον λαό του Θεού έχουν έλθει οι μαρτυρίες του Πνεύματος, και όμως πολλοί δεν έδωσαν προσοχή σε ελέγχους, προειδοποιήσεις και συμβουλές.»

«Ακούσατε λοιπόν τούτο, λαέ άφρων και άσύνετος, οΐτινες έχετε όφθαλμούς και δεν βλέπετε, έχετε ότα και δεν ακούετε· δεν θα με φοβηθήτε; λέγει Κύριος· δεν θα τρέμετε ενώπιόν μου, εγώ που έθεσα την άμμο ως όριον της θαλάσσης με αιώνιο πρόσταγμα, ώστε να μη δύναται να τó παραβή; και αν τὰ κύματά της ταράσσωνται, δεν δύναται να ύπερισχύσουν· και αν βοῶσιν, δεν δύναται να τó υπερβοῦν. Αλλ' ό λαός οΐτος έχει καρδίαν άποστατικην και άνυπότακτον· άπεστάτησαν και άπηλθαν. Ουδέ λέγουσιν εν τῇ καρδία αυτών, Άς φοβηθῶμεν τώρα τόν Κύριον τόν Θεόν ήμῶν, τόν δίδοντα βροχήν, τήν πρώμιον και τήν ὄψιμον, εν τῷ καιρῷ αυτῆς· αυτὸς φυλάττει δι' ήμᾶς τὰς ὠρισμένας εβδομάδας τοῦ θερισμοῦ. Αί άνομίαι σας άπεμάκρυναν ταῦτα, και αι άμαρτίαι σας έστέρησαν από εσᾶς τὰ άγαθά.... Δεν κρίνουσι τήν υπόθεσιν, τήν υπόθεσιν τοῦ ὄρφανοῦ, και όμως ευημεροῦσι· και τὸ δίκαιον τοῦ πτωχοῦ δεν κρίνουσι. Δεν θα έπισκεφθῶ δια ταῦτα; λέγει Κύριος· δεν θα έκδικηθῆ ή ψυχή μου επί ἔθνους τοιούτου;»

«Θα αναγκαστεί ο Κύριος να πει: “Μη προσεύχεσαι υπέρ του λαού τούτου, μηδέ υψώσεις κραυγήν ή δέησιν υπέρ αυτών, μηδέ κάμεις ικεσίαν προς εμέ· διότι δεν θα σε ακούσω”; “Διά τούτο αι βροχαί συνεκρατήθησαν, και δεν υπήρξε όψιμος βροχήν.... Δεν θέλεις κράζει προς εμέ από του νυν λέγουσα, Πατήρ μου, συ είσαι ο οδηγός της νεότητός μου;”» Review and Herald, August 1, 1893.